

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงแรมอิมพีเรียลแม่ปิง จ.เชียงใหม่
๒๗-๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โรงแรมอิมพีเรียลแมปิง จ.เชียงใหม่ ๒๗-๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันที่ ๒๗ - ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธาน
มูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร คุณนีน้า วัน กอรัศคม
อาจารย์ธีรพันธ์ ครองยุทธ อาจารย์ธิดารัตน์ หอมจันทร์ อาจารย์วิชัย เฟื่องพูนวกิจ และ

อาจารย์คำปิ่น อักษรวิสัย ได้รับเชิญจากชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อไปสนทนาธรรมที่โรงแรมอิมพีเรียลแมมปิง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งทางชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ ได้จัดให้มีการสนทนาธรรมปีละ ๒ ครั้ง ครั้งต่อไปคือวันที่ ๒๑ - ๒๒ กรกฎาคม ที่โรงแรมแคนทารี ฮิลล์ ถนนนิมมานเหมินท์

ข้าพเจ้ามีโอกาสเข้าร่วมฟังการสนทนา ในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ เต็มวัน และติดตามคณะของท่านอาจารย์ไปยังจังหวัดเชียงใหม่ในตอนเย็น เป็นโอกาสดีอีกครั้ง

สำหรับข้าพเจ้าหลังจากที่ได้มาฟังการสนทนาธรรมที่จังหวัดเชียงใหม่ครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๖ คือเมื่อสองปีที่แล้ว

เนื่องจากการสนทนาธรรมเต็มวันทางชมรมบ้านธัมมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ จึงได้จัดเลี้ยงอาหารกลางวันแบบบุฟเฟต์ ซึ่งมีอาหารนานาชาติให้รับประทาน ทั้งขนมเบี๊ญญวนดั้งเดิม แป้งบางหอมกรอบพร้อมน้ำจิ้มอาจาดรสชาติพอเหมาะ และขนมจีนน้ำเงี้ยวที่เจือที่เหนกก็ไม่เคยพลาด อร่อยถูกใจในรสที่เคยจำไว้ว่าเป็นรสที่ชอบ ขออนุโมทนาท่านเจ้าภาพครับ

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความบางตอนจากการสนทนาธรรมในวันนั้น มา
ฝากให้ทุก ๆ ท่าน ได้พิจารณาเช่นเคยดังนี้ครับ

ท่านอาจารย์ :

"จิต" ขณะนี้ก็มี เกิด ดับ แต่ยังไม่รู้จัก "แต่ละจิต" เลย ได้แต่ฟังแต่เรื่องของจิตทั้งนั้นเลย "จิตเห็น" ขณะนี้ แม้มี แต่ยังไม่รู้จัก "ลักษณะ" ที่เป็น "ธาตุรู้" ที่เกิดขึ้น "เห็น" เฉพาะสิ่งที่กำลังปรากฏให้เห็น กว่าจะเป็นอย่างนี้ได้ เพราะว่าสภาพธรรมะ ต้องตรงตามความเป็นจริง ค่อย ๆ พิจารณา ค่อย ๆ เข้าใจ การเข้าใจธรรมะจะค่อย ๆ ละ ความไม่รู้ ความสงสัย แต่นานมาก กว่าจะหมดไปได้ เพราะเหตุว่า เราไม่รู้ในสิ่งที่ปรากฏ มานานเท่าไร? การที่จะค่อย ๆ ละ ความไม่รู้ไป ก็ต้องตามที่สมควร ว่าสะสมมานานมาก จะให้หมดไปทันที เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย

...แต่ "เริ่มรู้ความต่าง" ว่า ก่อนนี้ไม่เคยเข้าใจ ไม่เคยสนใจ ไม่คิดเรื่องจิตด้วยซ้ำไป ตั้งแต่เข้ามา ใคร "คิด" เรื่องจิตบ้าง? ทั้ง ๆ ที่มีจิต ถ้าไม่มีจิต ก็ไม่มีอะไรสักอย่าง แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่มีใครคิดถึงจิต...

...ด้วยเหตุนี้ "จิต" เกิดขึ้น เป็น "ธาตุรู้" ถ้าไม่มีจิต อะไรก็ไม่ปรากฏ แต่ "จิต" เกิดดับ เร็วมาก จึงไม่รู้ตามความเป็นจริง ค่อย ๆ ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจ ค่อย ๆ สะสม ความเข้าใจไปที่ละเล็กทีละน้อย เพราะเหตุว่า เรามักจะคิดถึงเรื่องอื่น แต่ ลืมคิดถึง "จิต" เดียวนี้!!! ถูกต้องไหม? กำลังฟังอยู่เดี๋ยวนี้ ก็ลืมคิดถึงจิตเดี๋ยวนี้!!!...

อ.วิชัย :

ท่านอาจารย์ครับ แล้วการที่จะมีโอกาสได้ศึกษาประเภทต่าง ๆ ของจิต ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง จะมีประโยชน์อย่างไรบ้างครับ ในเมื่อสิ่งนั้น ก็ดูเหมือนจะไม่ปรากฏเลย

ท่านอาจารย์ :

คะ เมื่อไหร่ เราศึกษาประเภทของจิตหรือเปล่า?

อ.วิชัย :

ก็ศึกษาด้วยครับ

ท่านอาจารย์ :

คะ เท่าที่สามารถจะเข้าใจได้ จนกระทั่งสามารถที่จะเริ่มได้ยีน เรื่องของจิต เพิ่มขึ้น เพื่ออะไร? เพื่อเข้าใจถูกว่า ไม่ใช่เรา ประโยชน์อย่างยิ่ง คือ ให้มีความเข้าใจ ที่มั่นคงขึ้นว่า "ไม่ใช่เรา" เมื่อรู้ละเอียดขึ้นก็จะรู้ว่า "ไม่ใช่เรา"

อ.วิชัย :

ท่านอาจารย์ครับ ก็เป็นความละเอียดครับ ที่กล่าวถึง ธรรมะที่เกิดร่วมกับจิต เพราะเหตุว่า แม้จิตเองก็รู้ได้ยาก แต่ว่า จิต มีสัมปยุตตธรรม ธรรมะที่ประกอบกับจิต ปฐกแตงจิต ขอความกรุณาท่านอาจารย์ ตรงนี้ด้วยครับ ธรรมะที่เป็นไปพร้อมกับจิต เกิดพร้อมจิต ดับพร้อมจิต ครับ

ท่านอาจารย์ :

ถ้ากล่าวถึง "จิต" ซึ่งเป็นเพียง "ธาตุรู้" รู้แจ้งในสิ่งที่กำลังปรากฏ ถ้ามีเพียงเท่านั้น เป็นความจริงหรือเปล่า? เห็นไหม? การฟังธรรมะ สามารถพิจารณา ไตร่ตรอง เป็นความเข้าใจของตนเองได้ เช่น คำถามที่ว่า ถ้ามีแต่เฉพาะจิต ซึ่งเป็นใหญ่เป็นประธาน มีการรู้แจ้งสิ่งที่กำลังปรากฏ โดยไม่มีสภาพธรรมะอื่นเลยในชีวิตประจำวัน เป็นอย่างนั้น หรือเปล่า? ไม่ใช่ ทุกคนมี เห็น แล้วก็มี "ชอบ" ในสิ่งที่เห็นด้วย หรือบางครั้ง เห็น แล้วก็ "ไม่ชอบ" ในสิ่งที่เห็น

...เพราะฉะนั้น ต้องไม่ลืม การศึกษาธรรมะ ต้องละเอียด
แล้วก็ เปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย มีสภาพธรรมะ ๒ อย่าง ซึ่ง
เป็นสภาพรู้หรือธาตุรู้ อาศัยกันและกันเกิดขึ้น และเมื่อ
เป็นธาตุรู้ ก็ต้องมีสิ่งที่ถูกรู้ ทั้งสองอย่าง เกิดร่วมกัน เกิด
พร้อมกัน รู้อย่างเดียวกัน แล้วก็ดับไปด้วย แต่ทั้ง ๒ อย่าง
นี้ก็ต่างกัน เช่น "จิต" ไม่ว่าเมื่อไหร่ ขณะไหน ที่ไหน ทั้งสิ้น
จะไม่ทำหน้าที่อื่นใดเลย นอกจากเป็นธาตุที่เกิดขึ้น "รู้"
สิ่งที่กำลังปรากฏ แต่วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้มีแต่จิต ที่กำลังรู้ว่า
ขณะนี้ มีสิ่งที่ปรากฏทางตาอย่างนี้ กำลังพูดถึง สิ่งที่คุณ
เหมือนลืกลบมาก "มี" ก็ไม่รู้ว่า "เป็นจิต"...

...ขณะนี้ กำลังมีสิ่งใดปรากฏ เพราะมี "ธาตุรู้ทางตา" เกิดขึ้น "เห็น" กำลังเห็นอย่างนี้เลย!!! ไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหนอีก แต่ "เริ่ม" ที่จะ "เข้าใจ" ว่า ขณะที่ "เห็น" คนตาบอด ไม่สามารถจะเห็นได้ เพราะว่า ไม่มี "รูปพิเศษ" ซึ่งสามารถ "กระทบ" กับสิ่งที่กำลังปรากฏ ทั้งตาและรูปที่กระทบกัน ไม่ใช่สภาพรู้ ไม่ใช่ธาตุรู้ แต่เป็นที่อาศัย ทำให้ธาตุรู้ เกิดขึ้น "เห็น" เดียวนี้ ค่ะ !!! แล้วก็ ดับไป...

...เห็นแล้ว "ชอบ" เป็นอย่างนั้นหรือเปล่า? หรือว่า เห็นแล้วก็ไม่มีเลย "ชอบ" ก็ไม่มี "ไม่ชอบ" ก็ไม่มี "ดี" ก็ไม่มี "ชั่ว" ก็ไม่มี นั่นไม่ใช่ความจริง แต่ เห็นแล้ว บางครั้งก็

"พอใจ" บางครั้งก็ "ไม่พอใจ" เพราะฉะนั้น ลักษณะอื่น ๆ นอกจากธาตุที่เป็นใหญ่เป็นประธาน ขณะนั้น เป็น "เจตสิก" ภาษาบาลี ก็ต้องออกเสียง "เจ-ตะ-สิก-กะ" หมายความว่าถึง นามธาตุ ธาตุรู้ ซึ่งอาศัยจิตเกิดขึ้น เกิดที่จิต เกิดในจิต จะกล่าวว่อย่างไรก็ได้ แยกกันไม่ได้เลย เกิดพร้อมกัน และสภาพธรรมะตามความเป็นจริง ถ้าไม่ฟัง ไม่รู้เลย เกิดขึ้นมาได้อย่างไร? แต่ต้องมี "ปัจจัย" ที่ทำให้จิต หรือ สภาพธรรมะที่เกิดขึ้นนั้น เป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างอื่น !!!...

...พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงความจริงว่าขณะที่มีจิตเกิดขึ้น อย่างน้อยที่สุด จะมีเจตสิกเกิดขึ้นกับจิตนั้น ๗ ประเภท จะใช้คำว่า "ดวง" ก็ได้ ขณะนี้!!! เลย ใครรู้?? ถ้าไม่ฟัง!!! มี "ผัสสะเจตสิก" เจตสิกหนึ่งซึ่งทำกิจ "กระทบอารมณ์" ถ้าไม่มีผัสสะเจตสิก "จิต" เกิดไม่ได้!!! เพราะฉะนั้น จิต ต้องอาศัย เจตสิก เจตสิก ก็ต้องอาศัย จิต แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่เรามี เหมือนยังยืน เป็นคน เกิด

มา เจริญเติบโต มีเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ในชีวิต แล้วก็
แก่ แล้วก็เจ็บ แล้วก็จากโลกนี้ไป แต่ที่จริง ก็คือ "จิตแต่
ละหนึ่งขณะ" ซึ่งเกิดดับ สืบต่อ เร็วมาก หลาย ๆ ประเภท
สืบต่อกัน...

...เพราะฉะนั้น ให้ทราบว่ ที่ว่า "เป็นเรา" แล้วได้ยินคำ
ว่า "จิต" ก็คือว่า ถ้า "ไม่มีจิต" ก็ "ไม่มีเรา" แต่เข้าใจผิด
คิดว่า "จิต" เป็น "เรา" เช่น ขณะที่ "กำลังเห็น" เดียวนี้
เพราะ "จิต" เกิดดับ เร็วมาก ก็เข้าใจว่าจิตเป็นเรา ที่
กล่าวเข้าไปเข้ามา ก็เพราะเหตุว่า "จิต" เป็นสิ่งที่รู้ไม่ถาย
แม้ว่ามี ฟังเท่าไร ก็ลืม แม้แต่ขณะนี้ ฟังแล้ว "เห็น" เป็น
อะไร? "เป็นเรา" ยังไม่เป็น "จิต" ยังไม่เป็น "เจตสิก"...

...จึงต้องฟังบ่อยๆ ให้รู้ว่า แท้ที่จริงแล้ว ทุกขณะ คือ จิต และ เจตสิก ซึ่งเกิดขึ้น รู้สิ่งที่ปรากฏทางตา ได้ยินเสียงที่ปรากฏทางหู ได้ยิน "เห็น" ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส รู้สิ่งที่กระทบสัมผัส คิดนึก ทุกวัน นอกจากนี้ มีอะไรหรือเปล่า? เมื่อวานมี "เห็น" วันนี้ก็ "เห็น" พรุ่งนี้ก็ "เห็น" อีก มี "ได้ยิน" วันนี้ พรุ่งนี้ก็ "ได้ยิน" อีก ไม่ใช่ขณะเดียวกันเลย แล้วก็ มีเรื่องราวมากมาย จากสิ่งที่ปรากฏให้เห็น เป็น "คนนั้น" เป็น "คนนี้" เป็น "สิ่งนั้น" เป็น "สิ่งนี้" โดยไม่รู้ความจริงเลย ว่า แค่ "เห็น" แล้วก็ หמדไป แล้วก็ "ไม่ใช่เรา" ด้วย ธาตุรู้ที่เกิดขึ้นเห็น ก็ดับแล้ว...

...เพราะฉะนั้น กว่าที่จะรู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จริง ๆ ก็โดยการฟังธรรมะ เข้าใจขึ้นเมื่อไหร่ "เริ่ม" เห็นพระปัญญาคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ทรงตรัสรู้ ว่า แม้ "จิตหนึ่งขณะ" สั้นมาก แต่ก็ต้องอาศัยปัจจัยมาก ถ้าอาศัยเจตสิก ก็ถึง ๗ ประเภท ที่จะทำให้สภาพของจิตเกิดขึ้น เป็นไป แต่ว่า ไม่ได้มีแต่เฉพาะ เห็น - ได้ยิน ยังมีชอบ - ไม่ชอบ มีกุศล มีอกุศล มีกรรมต่าง ๆ มีผลของกรรมอื่นอีกด้วย ใช่ไหม? ก็แสดงให้เห็นว่า "ความไม่รู้" วันหนึ่ง ๆ มีมากแค่ไหน?...

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ จึงต้อง "อดทน" ขันติ บารมี ถ้าไม่มีบารมี "ธรรมะ" ยาก ไม่ฟังดีกว่า แต่ลืม เพราะยาก จึงต้องเริ่มฟัง ถ้าไม่เริ่มฟัง เมื่อไหร่จะ "เข้าใจ" แม้เพียง "ขั้นการฟัง"...

...เพราะฉะนั้น ถ้าเห็นคุณค่าของพระธรรม คุณค่าของ
ปัญญา ที่ได้ทรงตรัสรู้และทรงแสดงธรรมะไว้ โดย
ประการทั้งปวง โดยสิ้นเชิง ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มีจริง ใน
ชีวิต สามารถที่จะเข้าใจในความเป็นจริงนั้นได้ ที่จะ
เข้าใจว่า เป็นธรรมะ แต่ละอย่าง นอกจาก "ความอดทน"
เพราะรู้ว่า "ธรรมะยาก" ยังต้องเป็น "ผู้ตรง" และ "จริงใจ"
กำลังฟังธรรมะเดี๋ยวนี้ "เพื่ออะไร?" ถ้าไม่ตรง ไม่จริงใจ
ก็จะไม่สามารถเข้าใจธรรมะได้ "ฟัง" เพราะ "รู้ว่า ไม่รู้" ไช
ไหม? และ ฟัง เพราะรู้ว่า ที่ไม่รู้ มีผู้ที่ทรงตรัสรู้และทรง
แสดงให้เข้าใจได้ จะฟังไหม? ถ้าไม่ฟัง ไม่มีโอกาสอีกเลย
ในชาตินี้ และในชาติต่อ ๆ ไป...

...แต่ถ้า "เริ่มฟัง" "ค่อย ๆ รู้จัก" พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และ สิ่งที่ได้ฟัง "แต่ละคำ" "วาจาสิทธิ์จะ" ทั้งหมดจะนำ
ไปสู่ "ญาณสิทธิ์จะ" ความรู้จริง ๆ จะนำไปสู่ "อริยสิทธิ์จะ"
ตามที่ทุกคนหวังเหลือเกิน ไม่ทราบว่าจะหวังหรือเปล่า? ไม่
มีกิเลสดีไหม? บางคนโกรธ ไม่อยากโกรธ แต่ไม่รู้ว่าจะ
"ใคร?" ไม่อยากโกรธ "เรา" ไม่อยากโกรธ เพราะไม่เข้าใจ
ว่า "โกรธ" เป็น "ธรรมะ" ไม่ว่าจะอะไรทั้งหมด ที่มีจริง ๆ
"เป็นธรรมะ" ทั้งนั้น ดี หรือ ชั่ว ก็เป็นธรรมะ...

...บางคนอาจจะคิดว่า เราชนะกิเลสแล้ว ใช่ไหม? อยากจะทำอย่างนั้น ก็ไม่ทำ วันนี้เก่งมาก งดเว้น ไม่ทำอย่างนั้น อย่างนี้ แต่ "ลืมน" "ยังเป็นเรา" ไม่มีทางชนะ เพราะเหตุว่า พระธรรมที่ทรงแสดง แสดงให้รู้ว่า ชนะจริง ๆ ต้องสามารถที่จะรู้ความจริง แล้วก็ละกิเลสตามลำดับ (อันดับแรก) คือ "การละการยึดถือสภาพธรรมะ ว่าเป็นเรา" ทั้งหมดเลย ไม่เหลือเลย แล้วก็ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้...

...คนในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รู้แจ้งอริยสัจธรรมกันมาก มาจากไหน? รู้ได้อย่างไร? ธรรมะ ลึกซึ้งและแสนยาก "รู้ได้" เพราะ "ค่อย ๆ ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจ" "ค่อย ๆ ละ" ความเป็น ตัวตน และ ความต้องการที่จะไม่มีกิเลส โดยไม่มีปัญญา นี่แหละ ละแน่นอน ใครคิดจะไม่มีกิเลส โดยไม่มีปัญญา เลิกคิดได้!!! เพราะคนนั้น ไม่ได้ฟังพระธรรม...

...ถ้าฟังพระธรรม รู้ว่า ไม่ใช่เรา ที่จะไม่มีการเกิด แต่ เพราะ
ปัญญา ความเห็นถูก ในสิ่งซึ่ง ไม่เคยเข้าใจมาก่อนเลย ก็
ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ความรู้อย่างนั้นจะค่อย ๆ ละ ความไม่รู้
จนกว่าจะหมด นี่คือ ผู้ที่นับถือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วก็กล่าวว่า มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง มีพระ
ธรรมเป็นที่พึ่ง แล้วก็มีพระอริยสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ไม่พึ่ง "คน
อื่น" ไม่พึ่ง "คนอื่น"...

...เพราะเหตุว่า ถ้าเป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฟัง
แล้ว "เข้าใจ" ยากจริง ลึกซึ้งจริง แต่มีจริง ๆ ให้พิจารณา
ว่า เป็นจริงอย่างนั้น หรือเปล่า? แล้วก็ค่อย ๆ มีความเห็น
ถูกต้องขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย

จิต ก็มีหลายประเภท หลากหลาย แต่ก็ต้องฟัง ด้วย
ความอดทน ด้วยความจริงใจ และยังด้วย อธิษฐาน คือ
ความมั่นคง อธิษฐาน ไม่ใช่ไปขอใคร แต่ "อธิษฐาน"
หมายความว่า ความมั่นคง ความมั่นคง ที่จะเข้าใจ
ธรรมะ ประเสริฐกว่าได้ลาภมหาศาลไหม?...

...ได้ลาภมหาศาล (แล้ว) ป่วยไข้ ลาภมหาศาล ทำอะไร
ได้? ลูกไม่ได้ รับประทานอาหารไม่ได้ นอนอยู่กับที่ ลาภ
มหาศาล มีประโยชน์อะไร?

แต่ว่า ลาภเหนืออื่นใดทั้งสิ้น ใช้คำว่า ลาภานุตตริยะะ ก็
คือ การเข้าใจธรรมะ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีจริง ซึ่งสามารถที่จะรู้
ความจริง จนถึงการดับกิเลสได้ แต่ไม่ทราบว่ ที่ฟังนี้
คิดอะไร? ฟังทำไม? ฟังเพื่ออะไร? หรือว่า คิดจะดับ
กิเลสเร็ว ๆ หรือว่า เพียงขอให้ได้เข้าใจพระธรรม ซึ่ง
ลึกซึ้ง จึงสามารถที่จะดับกิเลสได้...

อนุตตริยสูตร

ก็ลาภานุตตริยะะเป็นอย่างไร? ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลบางคนในโลก
นี้ ย่อมได้ลาภคือ บุตรบ้าง ภรรยาบ้าง ทรัพย์บ้าง หรือลาภมากบ้าง น้อยบ้าง หรือได้
ศรัทธา ในสมณะหรือพรหมณ์ผู้เห็นผิด ผู้ปฏิบัติผิด ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาภนี้มี
อยู่ เราไม่กล่าวว่า ไม่มี ก็แต่ว่าลาภนี้นั้นเป็นของเลว...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ส่วนผู้ใด
มีศรัทธาตั้งมั่น มีความรักตั้งมั่น มีศรัทธาไม่หวั่นไหว มีความเลื่อมใสยิ่ง ย่อมได้
ศรัทธาในพระตถาคตหรือสาวกของพระตถาคต การได้นี้ยอดเยี่ยมกว่าการได้
ทั้งหลาย ย่อมเป็นไปพร้อมเพื่อความบริสุทธิ์ แห่งสัตว์ทั้งหลาย เพื่อให้แจ้งซึ่ง
นิพพาน ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อที่บุคคลผู้มีศรัทธาตั้งมั่น มีความรักตั้งมั่น มีศรัทธาไม่

หวั่นไหว มีความเลื่อมใสยิ่ง ย่อมได้ศรัทธาในพระตถาคตหรือสาวกของพระตถาคต
นี้ เราเรียกว่า ลาภานุตตริยะะ.

พระสูตรตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ปัญจก-ฉกกนิบาต เล่ม ๓ หน้าที่ ๖๐๘

กราบทำบุญบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธา
ของสมาชิกชมรมบ้านร่มมะ มศพ. จังหวัดเชียงใหม่ ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

